Буря млою небо криє,
Біле крутячи гноття;
То, як звір, вона завиє,
То заплаче, як дитя.
То над дахом почорнілим
Куликами зашумить,
То мандрівником спізнілим
У віконця задзвенить.

Хатка в нас мала й похила,
Завжди темна та сумна.—
Що ж це ти, бабусю мила,
Не озвешся край вікна?
Чи це буря навіжена
Зойком злим тебе в'ялить,
Чи під шепіт веретена
Ти дрімаєш мимохіть?

Вип'єм, дружко невеселих,
Бідних юних літ моїх,
Вип'єм з горя; де ж це келих?
Може б, сум у серці стих.
Заспівай же, як синиця
У морських краях жила,
Як дівчина до криниці
Вранці вулицею йшла.

Буря млою небо криє,
Біле крутячи гноття;
То, як звір, вона завиє,
То заплаче, як дитя.
Вип'єм, дружко невеселих,
Бідних юних літ моїх,

Вип'єм з горя; де ж це келих?
Може б, сум у серці стих.

Переклад: В. Мисик